

[Efferøse.]

lelse. Vi Mennesker vil jo gerne have Fred paa Søn- og Helligdage, i alt Fald oppe paa Færøerne, og vi vilde derfor ogsaa gerne, at Fuglene skal have det. Vi er saa gammeldags i visse Retninger. Men hertil kommer, at den Jagt, der foregaar paa Søn- og Helligdage, er saa overordentlig vanskelig at kontrollere, i alt Fald meget vanskeligere end Jagten paa andre Dage. Dette gælder i Særdeleshed Jagten paa Havet, thi Færingerne driver ikke Fiskeri med deres Baade paa Søn- og Helligdage, og der er da overhovedet ret faa Mennesker ude paa Søen; de driver heller ikke Fuglefangst, de opholder sig ikke i Fuglefjeldene, og der er da en let Adgang for dem, som vil begaa Ulovligheder, f. Eks. drive Skydning indenfor de fredede Grænser ved Fuglepladserne, til at gøre det. Derfor har man ment, at det var rigtigst at indføre et almindeligt Forbud mod Jagt paa Søn- og Helligdage. Saa vidt jeg mindes, var der en ret kraftig Stemning herfor i Lagtinget.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) talte om forskellige Forhold, og det bliver noget vidtløftigt for mig, hvis jeg skal ind paa dem alle. Men jeg skal være meget villig til mellem denne og næste Behandling at stille Oplysninger til det ærede Medlems Disposition. Jeg har Bøger, der omhandler Fuglefangsten paa Færøerne, og jeg skal ogsaa gerne give Besked om Enkeltheder. Men jeg vil dog berøre enkelte Ting her. Naar man har fastsat det fredede Omraade ved Uerne mindre omfattende end ved Fuglefjeldene, beror det paa den Erfaring, man gennem mange Aar har erhvervet sig deroppe. Jeg kan nævne et enkelt Eksempel. Naar man affyrer et Skud ud for et Fuglefjeld, kan det blive meget skadeligt. De store Fugle, Lomvierne, hører Skuddet, bliver forskrækkede, styrter sig ud, idet de tager Yngel og Æg, hvad der nu efter Omstændighederne maatte være, med sig, og Skaden kan blive ret betydelig. Skuddet høres sikkert meget lettere ved et saadant Fuglefjeld end ved en Hob Sten, der ligger ved Foden af Fjeldet; Skaden kan der blive større, Fuglene forstyrres mere paa den Maade. Derfor har man villet holde paa, at Afstanden der skal være væsentlig længere. Desuden er der Tale om forskellige Fuglearter det ene Sted og det andet Sted.

Det ærede Medlem mente, at den faste Besætning af Fugle paa Fuglepladserne var blevet formindsket, og at det var som Følge

deraf, man i § 18 havde indført forskellige Fredningsbestemmelser. Det er en Misforstaaelse, idet de Fugle, der omhandles i § 18, ikke er samme Slags som de, der bygger i Fuglebjergerne. Dette er helt andre Fugle, vi kalder dem paa Færøsk „bjargafuglur“, Bjergfugle, medens de andre Fugle, de, der omhandles i § 18, i Særdeleshed er saadanne, som opholder sig paa Landjorden; det er i alt Fald ikke Fugle, der hører til i Fuglebjergerne. Hvorvidt Fuglene aftager i Fuglebjergerne, er meget vanskeligt at afgøre. Vi drøftede det Spørgsmaal meget omhyggeligt i Lagtingsudvalget og i Lagtingets sidste Samling, og Meningerne var meget delte. I alt Fald ved man saa meget, at visse Fugle er nok taget af, men samtidig er der kommet andre Fugle til; navnlig er en enkelt Fugleart, Malemukken, kommet til i Løbet af de sidste 50—80 Aar, og den er ganske overordentlig talrig for Øjeblikket. Man ved ikke, hvad dette skyldes. I et Skrift fra Aaret 1800 omtales denne Fugl som set langt ude paa Havet, men som ikke hjemmehørende paa Færøerne. Nu er den, som sagt, overordentlig talrig og er Genstand for en meget betydningsfuld Fangst.

Det ærede Medlem tager ganske fejl, naar han taler om, at Storkjoven er aftaget saa stærkt, og at den før har været til Stede — jeg tror, det var i Hundredtusindvis. Det er ikke rigtigt; det er en Fugl, som altid har været sjælden. Hvad Grunden dertil er, ved jeg ikke saa bestemt. Det kan godt være, da man anser den for en skadelig Fugl — jeg tror, den kan betegnes som en Rovmaage, det er jo en stor Maage —, at man, for saa vidt den er forekommet i større Antal, har forfulgt den tidligere, navnlig har ødelagt dens Æg og Yngel. Men i de senere Aar siger man ganske bestemt, at den ikke er blevet forfulgt eller dræbt nogetsteds, til Trods for, at den ikke har været fredet. Den bliver nu fredet, fordi det kan se ud til, at den fuldstændig vil forsvinde, ligesom en Fugl, som har levet paa Færøerne i det 18de Aarhundrede, en Pingvinart, Gejrfuglen (gorfuglur), allerede for længe siden er fuldstændig forsvundet.

Det ærede Medlem talte ligeledes om Ederfuglen. Denne Fugl er og har i meget lang Tid været fuldstændig fredet. Jeg tror, jeg forleden Dag saa, at den allerede i 1785 var blevet fredet ved kgl. Reskript. Ingen maa skyde den, og Bøderne for at dræbe og ødelægge Ederfugle har været meget betydelige. Desuagtet tror jeg nok,